

Bemærkninger til forslaget

Indledning

Et land af Danmarks størrelse med ca. 5 mio. indbyggere har ikke behov for tre nationale forvaltningsled og skatteudskrivende myndigheder, staten, amterne og kommunerne. Med tre forvaltningsled er der en overhængende risiko for manglende effektivitet, for, at opgaver ikke bliver løst bedst og billigst, samt for, at selve forvaltningsstrukturen bliver en hæmsko for udviklingen af den offentlige sektor og dens tilpasning til nye opgaver og krav.

Den nuværende kommunale struktur

Den nuværende struktur er et resultat af kommunalreformen fra 1970. Kommunalreformen medførte en sammenlægning af både amter og kommuner.

Siden kommunalreformen er samfundet fundamentalt forandret. Den offentlige sektor er blevet kraftigt udbygget. Det danske samfund er præget af den stigende internationalisering.

Disse overordnede forhold bevirker, at der er behov for at se på den offentlige sektors forvaltningsstruktur.

De seneste års udvikling af den offentlige sektor har endvidere ført til, at store effektiviseringsgevinster forudsætter, at der sker strukturelle og organisatoriske tilpasninger af forvaltningsstrukturen.

Målet med en ny forvaltningsstruktur skal være, at opgaverne løses bedst og billigst med mindst muligt bureaukrati så tæt på borgerne som muligt.

Ny struktur, nye samarbejdsformer

Så længe flere administrative led laver dobbeltadministration, og når flere offentlige myndigheder administrerer samme eller beslægtede opgaver, vil der være muligheder for at opnå effektiviseringsgevinster.

Primærkommunerne varierer i størrelse fra 2.500 til over 250.000 indbyggere, og amterne varierer fra 45.000 til over 600.000 indbyggere. Når de tre niveauer indskrænkes til to og der fremtidig alene bliver tale om at dele opgaverne mellem staten og ét lokalt niveau, stilles der naturligvis andre krav til dette ni-

veau, end der stilles til de nuværende primærkommuner. Der bliver derfor behov for øget interkommunalt samarbejde, både hvad angår de formelle rammer og opgaverne. Allerede i dag findes flere eksempler på interkommunalt samarbejde, navnlig inden for områderne teknik og miljø, skattevæsen og sociale forhold. Det kan med fordel udbygges både i bredden og i dybden.

Det skal være muligt i langt større udstrækning at indgå samarbejde i de former og på de områder, som man lokalt og regionalt anser det for mest hensigtsmæssigt. Alene de geografiske forskelligheder tilsiger, at de fremtidige kommuner gives langt friere vilkår for at lægge deres opgaver i fællesselskaber efter eget valg. Det skal alene være op til Folketinget at fastlægge en ensartet (minimums)standard for de offentlige opgaver. Hvordan og i samarbejde med hvem den enkelte lokale myndighed løser opgaven, skal være et lokalt anliggende.

Ud over udvidet samarbejde vil indskrænkningen til ét lokalt niveau muligvis medføre behov for og lokale ønsker om en tilpasning af nogle af de nuværende kommunegrænser. Det er Folketingets opgave at sikre, at sådanne ønsker nyder fremme og eventuelt støttes i en overgangsperiode.

En gennemgribende ændring af den offentlige sektors struktur skal også føre til en entydig sammenhæng mellem løsning af opgaver og det finansielle ansvar. Det forudsættes i denne forbindelse, at de penge, som i dag anvendes i amter og kommuner, overalt flytter med opgaverne, således at princippet om sammenhæng mellem kompetence og økonomisk ansvar fastholdes.

Større borgerindflydelse

Det er i alles interesse, at den offentlige sektor fungerer optimalt for brugerne. Opdelingen af den offentlige sektor i tre selvstændige niveauer står i skærende kontrast til denne målsætning. Det virker reelt hæmmende for borgernes aktive indflydelse, at der er to lokale niveauer, der så at sige konkurrerer om de aktive borgers tid og energi. Samtidig har amterne en størrelse, der bevirker, at de af befolkningen opfat-